

Г н ъ з до.

(Разказче).

Хубавото и свѣтло слънце е отдавна изгрѣло. Кротко и мило наднича то отъ синия небосводъ. Съ топлиѣ си златни лъчи, които прѣска навсѣкждѣ, сгрѣва и събужда унесената въ сѣнь природа.

Небето е ясно, ни едно облаче не нарушава спокойния видъ на неговото чисто, обично лице.

Нѣжнитѣ и крѣпки цвѣтенца, гости на гиздавата и животворна пролѣтъ, изправени на стройнитѣ си тѣнки стебълца, сж вирнали високо главичкитѣ и леко се усмихватъ. Приятната миризма, която изпущатъ отъ себе си, напоява прѣсния и свѣжъ въздухъ.

Гжстиятъ и дѣвственъ лѣсъ още отъ ранни зори, прѣди изгрѣвъ слънце, е огласенъ отъ тѣнки и крѣпни пѣсни на волно-весели пѣвци—птиченцата, които подхвърчатъ отъ клонче на клонче и отъ вѣйка на вѣйка. Леко махатъ тѣ крилцата си и сладко-сладко запѣватъ наизустъ медни мелодии.

И трудолюбивитѣ пчелици, и шаренитѣ пеперудки, и хилядитѣ тѣнкокрили мушици и брѣмбарчета сж се раздвижили, изпълватъ простора, ширинето.

Рѣчичката, която като змия се извива и лѣкатуши изъ пазвата на зелената полянка, е освободена отъ леднитѣ си окови. Нейната бистра и студена вода се лѣе живо, подскача лудо, блѣска се у чернитѣ си брѣгове и ги рони. Сребърнолюспести рибки плуватъ по разни страни изъ нея.